ANUL I No 3

UN NUMĂR 2 LEI

29 APRILIE 1934

GLASUL STUDENȚIMII

ORGAN AL ASOCIAȚIEI STUDENȚILOR CREȘTINI, CENTRUL IAȘI

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
Str. Carol 42 — Iași
Abonamentul pe un an . . . . . 150 lei
Pentru Instituții . . . . . 1000 „

Apare sub conducerea unui comitet

Redactor responsabil
ALECU TOMESCU BĂLȚEȘTI
Iași, Strada Carol 42.

APEL

Acei cari au complotat contra M. S. Regelui și-au luat pedeapsă prea mică pentru fapta lor mizerabilă.

Pe când noi învățăm carte, răbdând de frig și de foame, dormind pe jos și pe mese, ei, cei meniți să apere țara și tronul, la adăpostul galoanelor și-a săbiei ce-s respectate de toți, caută drumul crimei și-al trădării.

Dar justiția militară își face datoria.

Criminalii sunt înferați. Trădătorii sunt condamnați după cum merită.

Oștirea e curățită de putregai—Dreptatea triumfă.

Iar voi, frați studenți, vegheați și luați seama să nu mai fie printre voi un al doilea sublocotenent ca acel dela politehnica din București, care, amețit de făgăduințele mizerabile ale trădătorului Precup, să pășească pe drumul infamiei.

Fiți drepți, fiți cinstiți, fiți loiali.

Iubiți-vă Regele și pământul !

GLASUL STUDENȚIMII

Alexandru Nichita și ziarul „Universul"

Dl. Director al ziarului „Universul" a înțeles că trebue să numească, aci la Iași un ziarist creștin care să reprezinte ziarul „Universul". Și l'a numit. L'a numit pe confratele A. Nichita.

A. Nichita a muncit și muncește în presă, pentru nivelarea unor asperități, pentru dispariția nedreptăților sociale și politice, și pentru potolirea în măsura posibilității, a suferințelor celor mulți și nevoiași. A. Nichita a dus în coloanele tuturor ziarelor naționale o luptă zi de zi, o luptă care n'a cunoscut șovăiala și nici descurajarea.

Pentru el scrisul este un sacerdoțiu. In slujba tuturor ziarelor pe unde a trecut el, a dus și duce roadele unei culturi solide și sistematice și talentul unui ziarist, care, scriind, ține ca fiecare cuvânt să fie rupt din suflet și ca fiecare cuvânt să aducă o alinare celor care sunt înecați în suferință.

Din bogăția cugetării sale profunde, din simțirea sufletului său cinstit, din comoara cunoștințelor lui vaste și variate, el risipește prin scris scântei, cari nu vor pieri niciodată, semințe cari vor rodi. Acesta-i Alexandru Nichita. Și când Dl Stelian Popescu și-a îndreptat ochii spre el, a știut pe cine alege.

A. Tomescu

Dela șerbie la desnădejde

Vlăstare ale celor ce poartă energia creatoare a poporului român, în majoritate fii ai țăranilor năpăstuiți, studenții creștini au înțeles să se anime de idei și sentimente unitare, întocmai cum nevoile și graiul pământuiui i-au uniformizat pe părinții lor. Șters pentru un moment vechiul antagonism dintre boerimea latifundiară și țăranul șerb, generațiile actuale, moștenitoare ale unui trecut de speculă și servaj se găsesc din nou în fața unui antagonism social cu altă nuanță și structură într'un secol când binefacerile libertăților constituționale surâd mai seducător. Niciodată poporul român n'a cunoscut o epocă de înflorire culturală mai aleasă și înălțătoare ca după războiu, când școlărimea satelor, micii opincari, au schimbat coarnele plugului cu slova cărților pe care au mânuit-o tot așa de victorios ca și coasa sau sapa de-alungul ogoarelor strămoșești. Cine n'ar fi crezut că odată privilegiile de clasă decedate, iar țara liberă și mărită, circulația în straturile societății se va face cu ușurință, astfel ca și fiii celor ce n'au știut să răscolească decât brazde, să poată urca o treaptă mai sus în marile instituții românești. Istoria se repetă însă. Cei chemați după războiu să realizeze din România tratatelor, România democratică, bogată și mai ales românească au uzat de metode pe cari numai o fantezie criminală le poate imagina, încetățenindu-le cu fastul demagogic cunoscut. Astfel că pe ruinele ciocoimii defuncte s'a altoit povara politicianismului abject. Statisticele continuă să ne arate că posturile de încredere ale țării sunt deținute de persoane străine de frământările și nevoile acestui neam, că industria, comerțul și capitalul sunt atribute iudaice, că panamalele cu răsunet sunt conciliații între politicianii noștrii și faliții altor neamuri, că însfârșit pe strunele sufletului românesc se aud acorduri de profunde dureri. Iar dincolo de cei îmbuibați în rău, satele noastre se ruinează, bisericile se năruesc, țărănimea cu aceeași cumințenie și nădejde, răscolește țărna în solitudinea câmpiilor sale, în timp ce fiii ei, peteciți și flămânzi, sufăr de frigurile șomajului, a cărui rețetă poartă en-têt-ul „Asoc. licențiaților universitari". Studențimea creștină, care-i și cea românească, înțelege și gustă din amarul și greul timpurilor. Deaceia s'a organizat, amintind prin crezul ei creștinesc, idealul naționalist celor ce au uitat că numai celor ce au plecat din „doamne ajută-ne", din sihăstria schiturilor să înfrunte oardele cotropitoare, domnitorii și secolile le-au lăsat prin testament glia românească și evanghelia lui Christ. Prin cumințenia, prin strigătele ei vrea să corecteze ceva în caetul plin de greșeli al politicii românești. Ziua de mâine nu le oferă nimic. Inapoi cocioabele părintești sunt învechite și afumate. Pământ nu mai e.

Ne-a mai rămas entuziasmul, crucea și simbolul ei, Regele și desnădejdea nației române. De ce ne amintiți de durerile înaintașilor noștri, de ce ne pălmuiți când simțim românește și ne e drag să fim creștini ?

C. C. Stegăroiu

Deschiderea cursului d-lui Profesor G. Pascu

Mercuri 25 a. c. ora 5 p. m. a avut loc deschiderea cursului d-lui prof. G. Pascu, care a vorbit despre: «Valoarea etică a istoriei».

D-sa începe prin a defini ce se înțelege prin valoarea etică a istoriei. După ce arată ce valoare dădeau cronicarii istoriei,

Dl. Pascu trece la învățații din Școala Ardeleană: Klain, Șincai, Maior. Toți acești trei învățați, mari la inimă ca și la minte, au fost persecutați de către episcopul de la Blaj, Ioan Bob (Babb), un om mic la suflet, meschin, hrăpareț, inculț, trădător de neam. Om fără scrupule, a lovit pînă și în rudele celor trei învățați.

Au trecut 118 ani de la moartea lui Șincai. S'a schimbat situația ? Au învățat oamenii ceva din istorie ? Nimic ! Vedem și astăzi unele „Instituții" care sunt conduse de oameni meschini, hrăpareți, inculți, care ca și Bob persecută pe învățații superiori lor.

Dacă d-sa poate da un sfat studenților e acela ca, fiecare student să învețe carte, căci numai prin cultură se poate umaniza omul, semicultura făcindu-l bestie. Numai oamenii superiori prin cultură și inteligență pot fi conducătorii de mine a țării.

Vom avea atunci dreptul de a pune în practică ceiace strigăm azi: **Jos uzurpatorii, jos aventurierii, jos dezertorii.**

Cursul d-lui prof. Pascu, ținut cu cunoscuta-i vervă, a fost călduros aplaudat de foarte numeroasa asistență, care a venit să-și manifeste simpatia pentru dl. prof. G. Pascu.

I. D. Gr.

Disciplina studențească

Dacă intr'o familie copiii nu ascultă de părinți, în casa aceia nu se poate face nimic bun și sănătos.

Așa-i în armată, așa-i în școală, așa-i pretutindeni unde lumea-i ințelegătoare și cinstită.

Munca, disciplina și respectul fac pe om să poată răsbi în viață cu capul sus, netemător și neincovoiat în fața nimănui.

Și aceste trei lucruri sunt absolut necesare marei familii a Studențimii, din sânul căreia vor răsări conducătorii de mâne ai acestei țări.

Și tocmai aceste trei lucruri nu sunt respectate cum trebue de către unii dintre studenți.

Și tot despre trei intâmplări regretabile, văzute săptămâna trecută, voi scrie și eu.

1. Suiam spre dealul Copoului, intr.un amurg palid de soare, cu 'n valoros profesor dela Universitatea ieșană, care-mi depăna de pe firul amintirilor din tinerețe, crâmpeie din viața lui de student.

Imi vorbea cu evlavie și regret despre anii petrecuți la Berlin, în mijlocul cărților și a profesorilor severi și grozav de punctuali, cari nic iodată nu se lăsau așteptați de studenți, în sălile de cursuri.

mi spunea despre disciplina nemțească, despre respectul ce-l purtau studenții profesorilor lor, despre camaraderia germană, despre viața tumultoasă a tineretului de pe-atunci, și 'n ochii lui, vedeam parcă toți anii cu toată studențimea de pretutindeni.

— Și studențimea noastră-i disciplinată și-și iubește și respectă profesorii, am adăogat eu.

— Da, dar... și nu mai avu timp să-mi răspundă, de oarece am fost intâmpinați de-un grup de studenți cari veneau cântând și fluerând la vale, doi dintre dânșii salutând prin scoaterea pălăriilor, însă cu țigările în gură, iar alți trei, strigând după ce au trecut de noi,—vă salut d-le profesor—și la intrebarea mea ce-a vrut să spună prin dar... s'a oprit, a privit in urma celor cărora li-i profesor, și mi-a răspuns:—nu mai e nevoe, căci ai văzut singur.

Și'n tonul vorbelor lui, am cetit toată amărăciunea studentului de eri, pus față în față cu studentul de azi.

2. — Veneam dela gară. Era ora 1 noaptea. In ușa unei crâșme, lume multă. Inăuntru se cânta: „La arme", pe trei voci.

Curios să văd lăutarii cari cântă, am privit și eu.

Dar in locul lăutarilor, am zărit insigne și șăpci studențești.

Adevărații lăutari, erau spectatori.

Am plecat oftând.

Insigna care trebuie să fie sfântă pentru student, e stropită cu vin de crâșmă de pe strada gării.

Și magistratul, deputatul ori ministrul de mâne, cântecul cu care părinții lui au luptat murind la hotar pentru ogorul în care s'a născut și el, il cântă astăzi intr'o crâșmă evreiască.

3.—La noua Facultate de Litere, capetele de țigări stau svârlite pe jos ca la cafenea. Unii dintre studenți, fumează, râd și glumesc ca la bâlci.

Parcă nici n'ar fi universitate.

. . . .

Există o Asociație Studențească.

Și dacă există e datoare să impuie acelor ce-i poartă insigna, disciplină și respect, cinste și muncă ori unde când e vorba de prestigiul studențimii.

Căci e păcat, ca pentru câțiva cari nu-și respectă îndatoririle de student, să sufere toată studențimea.

Mai multă dragoste profesorilor și Universității, mai puțină gălăgie pe stradă și mai mare sfințenie pentru tot ce-i românesc, și atunci, cu drept cuvânt, studențimea română va fi ca 'ntotdeauna la înălțime.

A. G. Delafintînele

PE BRAZDĂ

Plugare !...
Ți-s ochii fîntine de lacrimi amare,
Și fruntea—broboane de perle.
Demult amuțit-au duioasele mierle,
Și buciumul serii demult a murit...
Ești singur pe lume, plugare,—
Și lumea-i clădită din aspru granit.

Ești singur, pe lume, plugare !...

Infige-ți cormanul în piatră—să are.
Și varsă-ți pe negrul ogor,
Intregul izvor,
Intreaga fîntînă de lacrimi amare !...

...La toamnă,
Porni-vei cu trudă,
Din țarina udă,
Cu lacrime rodul să-l stringi,—
Și nimeni pe lume n'o ști dece plingi.

Mai plingi, o, plugare, mai plingi !...

Mai plingi și mai cîntă și ară,
Căci poate, vre-odată, va fi să răsară
Din lacrimi,
Solia Nădejdii,—
Toiag în primejdii,
Prin care viața de chin s'o răsfringi.
...Mai plingi pin' atuncea,
Plugare,
Mai plingi !...

...Și iartă și plingi !

Veni-va și veacul în care durerea
Va trece hotarele morții,
Cînd sute de torții
aprinse
Vesti-vor peirea
Celor ce ți-au smult fericirea !

Și'n urmă...
Cînd plugul va fi să mai are—
Rugina 'ncrustată pe fiare
Scrișniva 'n mormane de oase...
Și haite hidoase,
Flămînde,
Mușca-vor din hoitul,
De-apururi învins...

In veacul acela,—toți cinii,
Toți lașii
Vor ști dece-ai plîns !...

D. FLOREA-RARIȘTE
Din volumul „Vasalitate".

Cum este proteguită munca națională

Chestiunea proteguirii muncii naționale, prin incurajarea elementului autohton și stăvilirea — prin legi sever aplicate — valului de străini, val care a invadat mai toate intreprinderile românești, constitue in momentul de față preocuparea de căpetenie a fiecărui cetățean al acestei țări. Cu toții cer ca elementului băștinaș să i se acorde prioritate, atât în intreprinderile de Stat cât și in cele particulare, debarasându-ne astfel treptat — treptat de elementul străin. Aceste deziderate ale intregii opinii publice românești nu sunt însă prea mult luate în seamă de guvernanți, astfel că situația pare să devină foarte critică. Munca indigenă nu-și găsește plasament, șomajul este în continuă creștere iar străinii se lăfăesc in lux și imoralitate.

Dar chestiunea prezintă și un aspect mult mai grav. Avalanșa de străini are repercursiuni dintre cele mai grele asupra băștinașilor, aceștia ocupând funcții importante în societatea românească. Mulți sunt funcționari superiori, alții proprietari de mari și vaste intreprinderi și nu ințeleg sub nici un motiv să angajeze funcționari sau muncitori decât persoane de aceiași naționalitate. Ca și cum aceștia s'ar bucura de drepturi mai mari decât Românii. Astfel cetățenii români sunt concediați, lăsați la o parte — pradă mizeriei și desnădejdii — iar străinii de neamul nostru au de lucru și o duc bine.

De asemenea intreprinderile oricăror patroni sunt străine, invocând reducerea mânei de lucru concediază pe muncitorii români, pentruca după un scurt timp să angajeze pe alți tovarăși străini de neam. Legea, deși nu permite o asemenea mârșavă manoperă, patronul nu este tras la răspundere. Pentru a intenta proces patronului abuziv este neapărat nevoie de bani și când nu ai ce mânca nu-ți mai arde de judecăți.

Autoritățile insărcinate cu controlarea străinilor nu au intervenit niciodată la vreo instituție sau intreprindere străină pentru a obliga patronul să aplice cu strictețe legea de proteguire a muncii naționale. Statul la fel, nu-și respectă nici el legile cari le face. Cauzele sunt multe, toate însă de natură politică. Din această cauză această importantă problemă se găsește in acelaș stadiu ingrijorător. Politicianismul meschin și distrugător își arată pe zi ce trece roadele-i nefaste.

Al. N.

Iubește-ți neamul mai mult ca orice și fă și tu ceva pentru el !
Al. Vlahuță.

Studențimea veghează

De un timp de vreme, un popor vecin, neastâmpărat și dușmănos, duce o aprigă luptă cu noi, pe teren cultural și economic. Această vecină — Ungaria — a fost ciortită pe urma tratatului de pace și de către Sârbi, cari au luat *pe bună dreptate*. Slavonia și Dalmația, și de către Cehoslovaci, cari s'au smuls din trupul fostului imperiu Austro-Ungar și de către Italieni, cari au luat pământul Trentinului cu M. Adriatică — Insă — are ce are — cu noi Românii numai — Ne ponegrește la orice moment. in tot locul, chiar și față de copii. Trâmbițează că cultura, inteligența e ceva străin de noi — că sugrumăm minoritățile din cuprinsul țării— vorbă să fie — că se simnt, bată-i sfântul — mai bine — ca la ei acasă — (dincolo de granițe). Populația Ungariei se agită veșnic pentru revizuirea tratatului dela Trianon — pe care il socotește un petec de hârtie —

In ziua de 4 Aprilie s'a dovedit, la ce e capabil Românul, când se simte nevoia. S'a înregistrat o infrățire națională, o solidaritate pe viață și pe moarte— Dușmănia, egoismul — contractele de idei și păreri— existente în mod permanent — cu această ocazie au dispărut. Intreaga adunare, care era in număr considerabil — ca niciodată — era posedată de o voință unilaterală. — Intr'un suflet, a dat dovadă, că va ști: cum să apere integritatea teritorului, tras cu sudoare, cu trudă — cu sânge chiar — ; că e capabilă de a câștiga voința, curajul, brațul tuturora, pentru interesul superior al țării, prin profundul s i m ț patriotic și politic. Neîntrecutul cunăscător al politicii internaționale. D-l Titulescu a făcut in cameră un lăudabil expozeu, care majorează enormele succese câștigate.

El, conducător dibaciu și iscusit, a sezizat sufletele intregii omeniri, a trezit din amorțeală orice sentiment— ba mai mult, a ațâțat iubirea pentru neam și țară. Cu vocea lui sonoră, vibrantă de energie și hotărire a spus categoric: Inzădar se sbat revizioniștii că — Nu, Nu, Niciodată ! nu vom da, nici un metru de pământ. (Nem, nem, soha !)

Studențimea conștientă de rolul său, iubitoare de glia strămoșească, de casa in care ne-a așezat Cel de Sus — atotdreptul— a anunțat în actualul congres cu fermitate, cu suflet păstrarea granițelor actuale—Mai mult ca oricând strigă nu numai in congrese, ci pretutindeni, pe străzi, in adunări că lor le incubă a păstra și a apăra bunurile pentru cari au suferit și moșii și părinții dela zămislirea neamului și până în anii 1916—1918.

Prin acest organ studențesc ridicăm glasul — spre luare aminte — că studențimea veghează necontenit și e gata a oferi brațul, care nu șovăie, pentru ca să dovedim, din nou, că suntem vrednici de unitatea, și intregirea neamului. Rugăm pe conducătorii noștri — a căror răspundere e mare— să nu uite niciodată, proverbul: „Paza bună trece totdeauna primejdia rea".

Traian B. Vlădeanu

LIBERTATEA CUGETARII

Să ne oprim puțin în fața libertății productive a gândirii, a autonomiei ei în domeniile științei și ale conducerii sociale. Nu mi se pare nicidecum adevărat că, pe acest târâm, cine practică cercetarea liberă o face fără a ajunge la rezultate generale, ci numai in acord cu dispoziția lui individuală.

Cercetarea liberă nu este reluată de oricine dela început. Pictorul care se oprește în fața unei trăsături de penel caută să afle mai întâi ce s'a gândit și ce s'a câștigat inaintea lui. Orice cercetare se clădește pe o temelie ridicată de alții. La fel și știința, căci opera științei este în liniile ei mari colectivă. Autorul adevărului este umanitatea. Gândirea serioasă poate deci rămâne liberă. Incredințindu-se cugetării sale, savantul, moralistul, politicul, metafizicianul, intâlnesc legiunea spiritelor înrudite și ceiace ei produc este de fapt rezultatul unei colaborări. Gândirea liberă nu singularizează. Dimpotrivă, ea înfrățește și unifică. Legile gândirii logice au un caracter de universalitate și necesitate care nu poate fi tăgăduit. Adevărul este ca undele râului: undele lui ne scaldă pe toți deopotrivă. Gândirea societăților a fost totdeauna mai particulară decât a indivizilor. Cine dorește deci adevărul universal, trebue să lase un loc liberei cugetări individuale, care are mijloace de a-l găsi. In sfârșit trebue amintit că cine seamănă neîncrederea față de libertatea tuturor de a cugeta, o face desigur pentru a câștiga mai mult pentru propria sa libertate. Mi se pare chiar că nu există dușmani ai cugetării libere, ci numai dușmani ai cugetării libere a altora și fanatici ai propriei lor libertăți de cugetare.—Puțină zăbavă nu strică nimănui. Să ne grăbim încet, căci o veche maximă observă: «Câte capete atâtea păreri». Dar nu cumva există prea multe capete ?

Eugenia Daraban
Studentă în filozofie

Citiți și răspândiți
Glasul Studențimii

Uniunea Națională a Studenților Creștini Români

ASOCIAȚIA STUDENȚILOR CREȘTINI
CENTRUL IAȘI

Studenți Creștini,

Ne-am cutremurat cu toții cînd am aflat de odiosul atentat, pus la cale contra M. S. Regelui Carol II. O mînă de nătîngi inconștienți, nedemni de haina pe care o poartă, uniți cu cîțiva excroci de rînd, au încercat să lovească în Acela, în care ne-am pus cu toții nădejdea acestei Țări.

Față de mișeleștile încercări de zdruncinare a TRONULUI, Studențimea Romînă Creștină, a cărei lozincă de totdeauna — HRISTOS, REGE, NAȚIUNE,—este încrustată în piepturile noastre tinere, este datoare să participe în număr cît mai mare la

Marea adunare Națională

care va avea loc

DUMINICA 29 crt. ora 10½ a. m.

în localul „Casei Studențești", pentru a înfiera pe NEMERNICII, pe cari astăzi justiția îi sancționează odată cu oprobiul întregii Națiuni, — și pentru a manifesta credința nemărginită și devotamentul pînă la sacrificiu, ce-l are Studențimea Romînă Creștină pentru TRON și REGE, care A FOST, ESTE și VA FI simbolul și chezășia de totdeauna a PUTERII Neamului Romînesc.

Președinte, ROMAN FILIMON.

Pentru ploșnițele din Sărindar

și scursorile dela fițuicele de ziare jidovești din Iași

Din cauză că vicisitudinile vremii ne-au oprit să aparem la timp, vom răspunde acum ticăloșilor și falșilor gazetari din Sărindar cât și lindinelor iudaice dela ciupercele de ziare jidovești de aci, cari și-au permis ca niște panglicari banali și pișicheri de calibru mic să strecoare în coloanele ziarelor lor minciuni gogonate și insulte la adresa Studențimii cu ocazia congresului din anul acesta dela Băile Herculane. Iată ce scriu acești păduchi isterici, în scuticile lor de gazete.

Cu ocazia Congresului studențesc dela Băile Herculane, studenții s'au dedat la lucruri neplăcute, distrugând mai multe restaurante din gări, cât și restaurantele din orașul Timișoara. Și ca să mai puie vârf minciunilor, au mai adăugat că insula Ada-Kale a fost complect distrusă.

Auziți domnilor ce minciuni tragice au eșit din tarabele lor de redacție! Aceste lepădături iudaice posedă cu prisosință toate armele de luptă. Sunt lăudăroși, lingușitori și cinici. Mint fără rușine. La nevoie cad în genunchi, se târăsc și plâng. Trimit daruri și bacșișuri. Nu cruță nici un mijloc. Plătesc pe servitori ca să fure actele de pe biroul stăpânului. Sunt capabili să se declare îndrăgostiți de bucătăreasă ca să afle ce vorbesc stăpânii. Iar când le vin bine aceste bestii lovesc cu plăcere pe binefăcătorii lor dacă le stau în cale.

Ca martor ocular al congresului le declar stărpiturilor din Sărindar cât și surorile lor de la Iași că în anul acesta congresul s'a ținut în cea mai perfectă liniște, deși studenții au fost speculați plătind un șprit cu opt lei. Și dacă jigodiile nu au încredere în mine să întrebe pe Dl. Kestor Grita de la chestura din Timișoara.

Și să mai știe aceste nulități că poporul românesc este un popor plămădit din cumintenia tradiției și întărit din suferința trecutului. Să mai aibă în vedere că noi Românii suntem cei mai răbdători și docili dintre toate popoarele și să nu ne facă să ne pierdem răbdarea că atunci va fi vai de ei când dintele vremii va roade această răbdare.

Alecu Tomescu Bălțești

Pe marginea demisiei D-lui Traian Bratu

La congresul studențesc de la Băile Herculane, am aflat despre demisia d-lui Bratu, din funcția de Rector al Universității ieșene. Fiecare student din Iași a trăit atunci, clipe de bucurie.

Motivul demisiei d-lui Bratu e de-adreptul ridicol: autorizarea ținerii congresului studențesc. S'a supărat d-sa că s'a trecut peste o decizie a consiliului interuniversitar; s'ar fi bucurat dl. Bratu, dacă congresul s'ar fi ținut cu centre studențești ca cel conceput de d-sa și care, neavînd destulă viabilitate a murit încă în fașă. Poate oricine să-și închipuie cum s'ar fi prezentat un astfel de congres: comuniști—la Iași se numesc pe ei înșiși *antifasciști* — cot la cot cu „Romini de Sîmbătă", discutînd probleme și deziderate studențești și găsind soluții pentru ridicarea țării din haosul moral și material, în care a fost aruncată de politicianism. Frumos spectacol! Caragiale, dacă ar fi trăit, ar fi scris ceva mai frumos chiar decît „Scrisoarea pierdută".

După dl. Bratu, autorizarea congresului studențesc constituie o mare ilegalitate, din cauză că s'a trecut peste decizia consiliului interuniversitar. Să-mi permită d-sa să-i amintesc numai o ilegalitate făcută din îndemnul și mai ales din reaua d-sale voință. Nu constituie o ilegalitate faptul că, trecîndu-se peste toate textele de legi, a cerut și *obținut* suspendarea de la catedră a d-lui prof. G. Pascu? Aceasta e numai o singură ilegalitate comisă de d-sa? Eu am să i le număr d-lui Bratu, la timpul potrivit, și celelalte ilegalități.

Că dl. Bratu a demisionat era și firesc, numai că e de mirat de ce n'a făcut-o mai de mult. D-sa nu avea autoritatea morală să ocupe cel mai înalt post din Universitate. Rectoratul a fost o compensație, că n'a ocupat înalte funcții politice, în al doilea regim național-țărănesc; nu avea autoritatea morală să conducă Universitatea dl. Bratu, fiindcă d-sa a fost ales prin presiuni asupra celor fricoși, promisiuni și faimoasele voturi cu „cheie". Această alegere, cu o majoritate de abia 2 voturi, nu dă oglinda fidelă a votanților Marelui Colegiu Universitar.

Dl. Traian Bratu, în calitatea-i de Rector, a fost pentru unii mumă, iar pentru alții ciumă. D-sa a fost mumă pentru studenții antifasciști—comuniști—și ciumă pentru studenții naționaliști. D-sa a fost ciumă și pentru Universitatea pe care o conduce, căci la ultimul Colegiu, în loc să discute chestiunea mutării Facultății de Farmacie, D-sa împreună cu un alt domn profesor, a cerut să se discute chestiunea congresului studențesc, ca fiind mai importantă. Așa apără dl. Bratu interesele Universității?

După palma pe care a căpătat-o dl. Bratu prin reintegrarea d-lui prof. Pascu, justiția, găsind că d-sa e întru totul nevinovat și nu vinovat cum susținea dl. Bratu et comp., și prin autorizarea ținerii congresului studențesc, dl. Bratu trebuia să-și dea demisia. A demisionat, dar a revenit asupra demisiei. Motivarea revenirii a fost deadreptul absurdă, revenirea fiind, zice d-sa, temporară. Probabil că d-sa n'a cetit ce se spune despre P. P. Carp. Acesta cînd se supăra, din motive politice, amenință că se retrage la Țibănești, — moșia lui, — unde boul are limbă lungă, dar nu minte, nu clevetește și—mai ales—*nu linge ce a scuipat.*

Noi am fi dorit, spre binele acestei Universități oropsite, ca supărarea d-lui Bratu să fie de durată cît mai lungă; i-am fi salutat plecarea cu cuvintele lui I. Heliade Rădulescu din „Măcieșul și florile": Adio, lung adio și fără revedere

. . . . . .

In numărul viitor vom reveni. Cine dorește să cunoască și valoarea științifică a d-lui Rector (?!) Traian Bratu se poate informa din frumoasa descriere făcută de dl. prof. G. Pascu: Un francmason incapabil și negru, Traian Bratu.

Ion D. Grămadă
licențiat în litere

AVIZ

Se aduce la cunoștința onor. publicului că s'a redeschis Cooperativa Cassa Studențească, din Iași str. Carol No. 42

care stă la dispoziția doritorilor ca studenți (e), Ofițeri și particulari cu

Un Restaurant

bine amenajat unde masa se servește cu lei **750** lunar.

Frizerie cu tot confortul, cu prețurile Lei 4 Ras și Lei 6 Tuns și abonamente cu 10 numere Lei 40.

Croitorie, cu prețuri convenabile.

Asistența medicală, consultații gratuite.

Casino studențesc.

Sală de dans.

Aducem la cunoștința tuturor ziariștilor creștini, că pe strada Carol No. 42, a luat ființă **„Asociația Presei Creștine"** *din Moldova.*

D-l Corneliu Z. Codreanu

despre programul său în viitor

La interviewul luat de ziarul «*Națiunea*», iată ce răspunde dl. Corneliu Codreanu:

— Cu ce impresie ați rămas în urma verdictului justiției, care a judecat procesul dv.?

— *Imi dau seama perfect de condițiile în cari s'a judecat acest proces. Și de aceia rămân cu credința neștirbită în forța morală a armatei române prezentată prin cei șase generali, cari au format Consiliul de judecată că această valoare morală a armatei românești nu poate fi nedreaptă, fie că ar fi chemată să se pronunțe asupra anumitor stări d i n ă u n t r u l țării, fie că ar acționa la hotare față de dușmanii din afară. In slujba datoriei ce-i incumbă, armata română poate omori, sau poate muri. Totdeauna însă impunând dreptatea și niciodată făcând nedreptăți. Acesta este sensul verdictului dela Consiliul de Război al Corpului II de Armată în fața lumii și a istoriei.*

— Cum înțelegeți dv. să puneți de acord activitatea viitoare a dv. cu prescripțiile noii legi pentru apărarea Statului?

— *S'ar părea într'adevăr că există vre-un conflict între ele?*

Cum existența unui Stat se bazează mai ales pe armonia deplină dintre aceste două puteri, problema care se pune, în primul rând, este aceia a înlăturării conflictului dintre ele. Soluția nu-mi aparține mie, ci autorilor conflictului.

Forma care va consacra acest adevăr nu o pot preciza. Totuși ea ar putea fi sau declararea de către Casație a legii pentru apărarea Statului, ca neconstituțională, — ceeace cred că se va întâmpla, de oarece Consiliul legislativ a declarat-o ca atare, — sau că primul guvern care va veni o va abroga pur și simplu.

— Odată ce țara s'ar afla din nou într'o situație politică normală, care va fi programul dv. de acțiune și care va fi ținta lui finală?

— *Programul meu de acțiune se va desfășura exact pe aceleași baze pe care s'a desfășurat și înainte de a ajunge la situația anormală de astăzi. Punctul meu de vedere, spre deosebire de al tuturor oamenilor noștri politici, are la bază ideia unei transformări sufletești a individului și a massei românești, în sensul educației spirituale creștine și naționaliste a poporului român. Fără această revoluționare sufletească orice încercare programatică de refacere a stărilor actuale mi se pare cu totul insuficientă și superficială. La această revoluționare,* **vom lucra și mai departe în cadrul strict al legalității..**

— Cam în ce timp credeți că veți ajunge să îndepliniți această primă etapă a luptei dv.?

— *Cel care privește lucrurile acestea în raport cu viața lui, sau numai din punct de vedere al satisfacerii unor dorinți personale, fără îndoială că va fi un nerăbdător. Pentru cel care le observă însă prin pizma istorică, adică a vieții milenare a unei nații, nici un an nici zece ani și nici mai mulți nu pare prea lung pentru ajungerea scopului urmărit.*

In orice caz, noi avem o prioritate asupra tuturor oamenilor politici, care înlătură orice concurență cu ei: **este tinerețea noastră.** *Ei n'au decât un trecut mai mult sau mai puțin glorios.*

Suprimînd cîntecul cucoșilor, nu veți putea opri și zorii dimineții, pe cari aceștia îi prevestesc.

D. FL. RARIȘTE

Congresul studențesc 1934

Anul acesta, tradiționalul și necesarul Congres general studențesc s'a ținut, cu oarecare întârziere, la Băile Herculane.

Intârzierea s'ar datora, după cele auzite, mai multor cauze, destul de convingătoare, aranjate cu destulă grijă de cei interesați.

Cu toate că prin această întârziere s'ar stirbi întrucâtva o literă a statului U. N. S. C. R., totuși suntem mulțumiți că s'a ținut, fără însă a fi obligați să fim mulțumiți de modul cum a decurs și de rezultatele acestui congres general.

Acei ce au formulat statutul U. N. S. C. R., au explicat necesitatea congreselor studențești, prin aceea că congresele au menirea de a înfrăți și întări înfrățirea studenților creștini din întreaga țară. Din al doilea punct de vedere, rolul acestor congrese este de a da posibilitatea ca studențimea să-și poată spune fără teamă, toate păsurile ce apasă pe sufletele lor tinere, bine înțeles toate acestea să poată fi auzite de oameni.

Pe cât se pare prin congresul dela Herculane, s'a atins puțin primul punct, iar în ceeace privește punctul al doilea nici pe departe nu s'a realizat și iată de ce:

Mai întâi localitatea, Băile Herculane, e o stațiune balneară climaterică cu poziții pitorești și încântătoare... toate acestea bune pentru cei bolnavi, dar nu pentru o studențime dinamică; țin să spun că toată populația Herculanelor nu se ridică la 150 suflete.

Se pare că acei care au autorizat ținerea acestui congres—Ministerul de Interne—și-au zis: Vor ei congres *las că le fac eu congres.*

Mai întâi îi voiu izola, vârindu-i într'o văgăună de munți, aproape pustie, unde poate să țipe cât or vrea, căci doar pietrele și copacii îi vor auzi; voiu pune cenzura în funcție, în așa fel, că nimic mai țipător, dar drept și justificat să nu se răsufle, voiu trimite jandarmi suficienți cu flintele încărcate, pe care-i voiu aranja pentru orice eventualitate în spatele sălii de ședințe și, pentruca acest congres, căruia îi putem spune cu drept cuvânt *congres liberal*, sau chiar altfel... să reușească de minune: voiu angaja câțiva câțeluși apropiați sufletește și nouă și lor, și-i voiu pune să latre în congres, pentru a deruta lucrurile serioase și utile studenților și țării, neserioase și dăunătoare nouă partidelor politice...

Pe cât se pare tot acest plan diabolic, urzit de acel care încurcă ițele și *învrăjbește frații* atunci când este interesul partidului s'o facă, a izbutit de minune, mai ales că a utilizat și câteva cozi de topor!

Teate aceste lucruri, cari au mâhnit și desgustat pe foarte mulți studenți, mă fac să pun celor în drept câteva întrebări, la cari aștept răspuns.

De ce s'a ținut congresul la Băile Herculane și nu la Turnul Severin? motivul invocat de unii, adică acel al incartiruirii fiind exclus.

De ce nu s'au pus în discuție următoarele rapoarte destul de importante și pentru națiune și pentru studențime, în particular? Anume:

1. Numerus clausus.
2. Numerus clausus în Universități și școli secundare.
3. Numerus clausus în profesiuni.
4. Pericolul curentelor subversive; comunismul și Francmasoneria.
5. Universitatea și cultura românească

Apoi din doleanțele studențimei, ca:

a) Dreptul de organizare al studențimii.

b) Militarizarea Universităților.

c) Taxele universitare.

d) Reducerea pe C. F. R.

e) Asistența medicală.

Apoi chestiunea desființării diferitelor facultăți, Drept—Oradea, Farmacie—Iași.

Eu nu pot concepe un congres studențesc creștin, în care să nu se discute Numerus clausus, această problemă vitală pentru neam și studențime, problemă, care formează piatra fundamentală a tuturor Asociațiilor și Centrelor studențești, dimpreună chiar cu suprema Uniune.

Este oare o renunțare indirectă la Numerus clausus? Dacă este așa, apoi nu mai are nici un rost nici centrul nici Uniunea, de oare ce îți lipsește fundamentul.

De ce nu s'a pus în discuție, dreptul de organizare a studențimii? Pentru ca să se deie mână largă onor Senatelor Universitare să-și facă centre așa după cum doresc? (cazul dela Iași).

De ce nu s'a pus în discuție problema desființării diferitelor facultăți, ca Dreptul din Oradea, Farmacia din Iași, pentru ca apoi să se dea mână liberă tuturor partidelor politice, să-și bată joc de Universități și să desființeze Institutele Electrotehnice și Technologice de la Iași și București de către niște oameni necompetinți, dar cari joacă mărgica partidului.

In schimb se discută cu toată amploarea problema Românilor de peste hotare, chestiunea revizionismului înscriindu-se 40—50 vorbitori pentru ca să se spue acelaș lucru și pentru a trece timpul cronometrat de cei interesați.

Se aduce în discuția congresului cazul Malaxa, învinuindu-se oameni cari n'au nici o vină, fără însă ca persoanele cu vină reală să aibă curajul să-l apere pe nevinovat.

Se discută, ținându-se pe această chestiune un frumos discurs, chestiunea „Casei Studențești" și „Glasul studențimii" dela Iași, spunându-se că este o rușine pentru nu știu cine... **fără însă a se spune ce se poate câștiga moral, cu aceste două lucruri!**

Toate acestea desgustă pe foarte mulți, pentru că se pare că miroasă, și încă miroasă urît de tot.

In ori ce caz așteptăm un răspuns neîntârziat, pentru a putea lămuri studențimea.

Mircea H. C.

Cine încurajează propaganda comunistă

de Al. Nichita

Semnalam în articolele noastre anterioare primejdia ce amenință tineretul nostru, atât universitar cât și liceal, de pe urma faptului că majoritatea propagandiștilor comuniști sunt intelectuali, persoane cu rol în erarhia socială și cu vădit ascendent asupra concetățenilor lor. Aceștia, datorită spiritului lor larg umanitarist, nu văd nici un inconvenient pentru Statul român atunci când se descopăr zeci de tineri cari militează pentru schimbarea actualei ordini sociale din țara noastră. Ba, ceva mai mult, ei îi încurajează pe aceștia în acțiunea lor subversivă.

Astfel, recent, „Comitetul local al ligii antifascistă" a înaintat un vehement protest autorităților ieșene cerând punerea în libertate a tuturor comuniștilor aflați în închisoare, a căror vină nu este așa de gravă și aplicarea unui tratament mai puțin sever acelora care-și ispășesc pedepsele. Această curioasă intervenție ne edifică complect asupra rostului acestei ligi antifasciste. Ea nu e decât de esență pur comunistă, luptă pentru înfrățirea tuturor neamurilor și liftelor. In ea activează numeroși profesori universitari, medici, avocați, studenți. Majoritatea o formează, dupăcum era și de așteptat, elementul evreesc. Aceștia și-au atras de partea lor câteva persoane cu oarecare prestigiu, le-a cocoțat în comitet iar ei luptă în spatele acestui paravan pentru subminarea Statului nostru.

Dl. Iorgu Iordan, profesor universitar și membru fericit al companiei francmasone din localitate, este președintele „Frontului antifascist" din România. Se pare că prezența d-șale este „indispensabilă" în toate locurile de frunte: membru în comisia Bibliotecii Universității, membru în Senatul universitar, candidat la decanatul Facultății de Litere și chiar la Rectoratul Universității. Ceiace-l preocupă pe d-sa în toate aceste demnități, este să pună „ordine" în lumea universitară și natural între studenți. Ca bun francmason dl. Iorgu Iordan concepe această ordine după sistemul hrubelor. In Senatul universitar oridecâteori vine vre-o chestiune privitoare la studenții naționaliști, dl. Iorgu (zis și Iordan!) sare ca mușcat de șarpe. Ochii d-sale din albastru spălăcit, capătă dintr'odată o strălucire ca de labiat. Gesturile d-sale nu mai pot fi stăpânite cu nimic și din toată făptura d-sale izbucnește ca un clocot de mânie, indignarea contra tineretuluiuniversitar. Dl. Iordan (zis Iorgu) nu admite ca studenții să facă „politică", adică nu admite ca în chestia națională, studenții să aibă punctul lor de vedere, bine cunoscut.

Dl. Iorgu (cel cu „Iordan"-ul antifascist!), conform perceptelor ligii al cărei președinte este, înțelege viața prin prizma antifascismului d-sale și prin urmare ar dori ca Românii—creștini și necreștini — să joace o mare horă a unirii umanitariste, evident sub președinția d-sale. Din fericire viața socială se mișcă după legile ei, legi care nu stau în buzunarul d-lui Iorgu Iordan.

Pentru moment d-sa—dl. Iorgu Iordan — se frământă mult să întoarcă pe studenți după „ideile" d-sale, vârindu-i la Senatul universitar în frigarea d-sale umanitaristă. Insă frigarea l-a fript pe el însuși—adică pe Iorgu Iordan sau Iordan Iorgu, cum vrei să-i zici!—care a devenit ridicol în tot orașul.

Singur

Vecerne de streștini...
Pe străzile suri,
Zgomot târziu de trăsuri...
Apoi—pustia ca'n racile morții—
Arare,
Ca flaturi molateci ai nopții,
Se mișcă poale de umbră.
...Și nu știu: i-așa, ori îmi pare
Că sunt flinți ce mă chiamă...
Ah, vino și ia-mă,
Mă smulge,—
Din ghiara tăcerii,
Și pune-mi capăt durerii!...

Costică Cojocaru.

O nouă revistă. — La București apare sub direcția d-lui Virgiliu Gavrilescu, revista „Frământări agrare" cu următorul sumar:

Frământări agrare: Incepem.

Ilie Drăgan: Ce am fost. Ce suntem. Ce vrem.

Virgiliu Gavrilescu: Problema rurală și agricultura.

Ilie Drăgan; Instituții.

Traian Boieru: Conversiunea și Creditul.

Recenzii: Creditul Țărănesc; Legea administrativă și agronomii; In legătură cu vizita M. S. Regelui la Ferma Băneasa.

— Mercuri 25 Aprilie a. c. a avut loc în amfiteatrul facultății de Științi, o mare adunare a studenților în Electrotechnică și Chimie Technologică, pentru a protesta împotriva desființării institutelor technice.

Au luat cuvântul D-nii Profesor S. Procopiu, Alexa și Huidovici, urmând la cuvânt studenții în fruute cu Umanski, H. Mircea și Stănescu.

S'a format o moțiune și a plecat o delegație la minister spre a li se face dreptate.

Sâmbătă 28 April 1934
Orele 8 seara
are loc la Casa studențască marea
Serată Dansantă
Jazz Regimentul 13 Inf.
Discuză din Bar Maxim Buc.
Program vesel, balet, actualități din sală.
Sală cu parchet,—Bufet,—Restaurant,—Casino.
Șampanie—Bar cu băuturi amestecate.
Comitet: 20 domnișoare
Garderobă obligatorie: particular 20 lei, studenți 15 lei.
Ținuta de stradă.

Teatrul Național. — Sâmbătă 28 Aprilie orele 9 seara, va avea loc premiera *Harap Alb*, dramatizare în 8 tablouri, după Ion Creangă de D-ra Nela Stroescu, cu D-nul D. Hagiac în rolul lui Harap Alb.

Număr de atracție: Dansul Florilor, executat de copiii din școala de dans ritmic a D-nei Inginer Comănescu.

Atențiune

Pentru orice fel de tipărituri, rugăm adresați-vă cu toată încrederea

INSTITUTULUI GRAFIC

TATARAȘI

IAȘI, STR. TATARASI

care lucrează eftin, curat și rapid.

Citiți și răspândiți Ziarul „Glasul Studențimii"

INSTITUTUL DE ARTE GRAFICE «TATARAȘI», IAȘI, STR. TATARAȘI